

Sygn. akt VIII **Pa 137/18**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska (spr.)
Sędziowie:	SSO Teresa Kalinka SSR del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Dominika Smyrak

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2019r. w Gliwicach

sprawy z powództwa M. C. (C.)

przeciwko (...) Bank Spółce Akcyjnej w W. (uprzednio (...) Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo - Kredytowej w K.)

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 6 kwietnia 2018 r. **sygn. akt** VI P 1095/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grażyna Łazowska (spr.) (-) SSR del. Anna Capik-Pater

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa137/18

UZASADNIENIE

Powód M. C., pozwem wniesionym w dniu 24 września 2015 r., żądał zasądzenia od pozwanej (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. (następcy prawnego (...) Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej w K., dalej jako: (...) w K.) kwoty 44.000 zł z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, że zwolnienie jest niezasadne nadto, nastąpiło z uchybieniem terminu do rozwiązywania umów w trybie dyscyplinarnym.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego podnosząc, że rozwiązanie umowy o pracę powoda nastąpiło zgodne z prawem.

Wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2018r. Sąd Rejonowy w G. uwzględnił powództwo w całości i obciążył pozwaną kosztami postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód był zatrudniony przez pozwaną w okresie od 1 sierpnia 1995 r. do dnia 11 września 2015 r. Początkowo podstawę zatrudnienia stanowiła umowa o pracę zawarta w wymiarze „połowy etatu”, a od dnia 1 marca 2008 r. na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy. Początkowo powód zajmował stanowisko prezesa, a ostatecznie – w okresie bezpośrednio poprzedzającym ustanie stosunku pracy – stanowisko wiceprezesa. Od dnia 1 lipca 2012 r. powód otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 11.000 zł brutto. Na mocy aneksu do umowy o pracę z 28 lutego 2008 roku, wydłużono okres wypowiedzenia umowy o pracę do 6 miesięcy kalendarzowych.

Jak dalej ustalił, Sąd pierwszej instancji w dniu 29 lipca 2015 roku, decyzją nr: (...)/ (...)_ (...), Komisja Nadzoru Finansowego wprowadziła w (...) w K. Zarząd Komisaryczny, sprawowany jednoosobowo przez K. B.. W tym samym dniu pozwana wypowiedziała powodowi umowę w związku z przepisem art. 73 ust 3 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowych (Dz. U. 2013.1450 tj.), zgodnie z którym, z dniem ustanowienia zarządcy komisarycznego członkowie zarządu kasy lub Kasy Krajowej zostają odwołani z mocy prawa, a udzielone wcześniej prokury i pełnomocnictwa wygasają, kompetencje innych organów kasy lub Kasy Krajowej ulegają zawieszeniu, a na zarządcę komisarycznego przechodzi prawo podejmowania decyzji we wszystkich sprawach kasy lub Kasy Krajowej, z wyjątkiem wprowadzania zmian w ich statutach. Powód został zwolniony z obowiązku świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia i zobowiązany do składania wyjaśnień na każde żądanie pozwanej.

Do obowiązków Zarządcy komisarycznego należało przygotowanie Kasy do dalszego funkcjonowania, porządzenie sprawozdania finansowego, sprawozdania z działalności pozwanej, według stanu na dzień 29 lipca 2015r. i przygotowanie koncepcji restrukturyzacji.

Według dalszych ustaleń Sądu Rejonowego, Zarządca komisaryczny w dniu objęcia funkcji zlecił kierownikom poszczególnych działów pozwanej, pracownikom oraz pełnomocnikom zewnętrznej kancelarii prawnej, przeprowadzenie wstępnego audytu, którego wyniki miały być przekazane do dnia 10 sierpnia 2015 roku. W tym dniu rozpoczęła się inwentaryzacja dokumentacji. Dane z tej inwentaryzacji spływały na bieżąco aż do dnia 10 sierpnia 2015 roku. Tego dnia inwentaryzacja została zakończona, za wyjątkiem dokumentacji z poszczególnych oddziałów, dokumentacji depozytowej, kredytowej oraz dokumentacji windykacyjnej, która została przez pozwaną skierowana do sądów oraz komorników.

W dniu 8 września 2015r. pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę na podstawie art. 52 § 1 kp, zarzucając mu ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych tj:

1) ciężkie i rażące naruszenie obowiązku dbałości o dobro zakładu pracy oraz wykonywania obowiązków pracowniczych ze szczególną dbałością o majątek pracodawcy, przez zawarcie w imieniu (...), w dniu 14 sierpnia 2013 r. umowy sprzedaży nieruchomości znajdującej się w L., objętej księgą wieczystą o numerze (...), na podstawie której (...) zbył nieruchomość (...) Organizacji (...) KWK (...) reprezentowanej przez P. G. i jednocześnie ją w imieniu (...) jako najemca za wynagrodzeniem w sytuacji gdy wysokość wynagrodzenia za najem po upływie ok. 40 miesięcy wyrównałaby cenę sprzedaży nieruchomości, co w oczywisty sposób stanowiło działanie na szkodę (...), a także może wyczerpywać znamiona popełnienia przestępstwa określonego w art. 296 § 1 lub § 2 k.k.;

2) ciężkie i rażące naruszenie obowiązku dbałości o dobro zakładu pracy oraz wykonywania obowiązków pracowniczych ze szczególną dbałością o majątek Pracodawcy, poprzez zawarcie w imieniu (...) w dniu 30 sierpnia 2013 r. (tj. po 16 dniach od sprzedaży nieruchomości) aneksu do umowy sprzedaży, na podstawie którego w zamian za 10% upustu za wynagrodzenie za czynsz najmu przedmiotowej nieruchomości (...) zapłaciła (...) Organizacji (...) KWK (...), reprezentowanej przez P. G. (współmałżonka Zastępcy Głównej Księgowej (...)) z góry wynagrodzenie za

jej najem za okres od dnia 31 grudnia 2014 r., w wysokości 100.800 zł, co oznacza, że w okresie około miesiąca od jej zbycia sfinansowała zakup przedmiotowej nieruchomości na rzecz Kupującego w wysokości prawie 30% jej wartości, co uzasadnia podejrzenie wprowadzenia w ten sposób bezprawnie majątku (...) i może wyczerpywać znamiona popełnienia przestępstwa;

3) ciężkie i rażące naruszenie obowiązku dbałości o dobro zakładu pracy oraz wykonywania obowiązków pracowniczych ze szczególną dbałością o majątek Pracodawcy, poprzez zawarcie w imieniu (...) w dniu 12 grudnia 2014 r. aneksu do umowy sprzedaży, na podstawie którego w zamian za 17 % upustu za wynagrodzenie za czynsz najmu przedmiotowej nieruchomości, (...) zapłaciła (...) Organizacji (...) KWK (...), reprezentowanej przez P. G. (współmałżonka Zastępcy Głównej Księgowej (...)) w dniu 15 stycznia 2015 r., z góry wynagrodzenie za najem nieruchomości tj. za okres od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2017 r., w wysokości 209.160,00 zł co oznacza, że w dniu 15 stycznia 2015 r. w zamian za prawo do najmowania przez (...) ww. nieruchomości do dnia 31 grudnia 2017 r. zaspokoił Pan w imieniu (...), prawie w całości cenę za nabycie nieruchomości przez Międzyzakładową Organizację Związkową (...) KWK (...), co uzasadnia podejrzenie wyprowadzenia w ten sposób bezprawnie majątku (...) i może wyczerpywać znamiona popełnienia przestępstwa określonego w art. 296 § 1 lub § 2 kodeksu karnego;

4) ciężkie i rażące naruszenie obowiązku dbałości o dobro zakładu pracy oraz wykonywania obowiązków ze szczególną dbałością o interesy Pracodawcy, poprzez: zaniechanie prawidłowego zabezpieczenia interesów (...) i zawarcie Umowy najmu lokalu z dnia 12 września 2003 r. na czas określony od dnia 01.12.2003 r. do dnia 30.11.2018 r., bez możliwości jej wcześniejszego wypowiedzenia przez Najemcę;

5) ciężki i rażące naruszenie obowiązku dbałości o dobro zakładu pracy oraz wykonywania obowiązków ze szczególną dbałością o interesy Pracodawcy, jak również niezgodnie z przeznaczeniem wykorzystanie funkcji członka Zarządu poprzez zawarcie w dniu 07.07.2014 r. umowy o pracę na stanowisku, które Panu podlegało w strukturze organizacyjnej zakładu pracy - Inspektora w D. Kontroli W.nej (...) z panią K. K. (1), która jest Pana córką;

6) ciężkie i rażące naruszenie obowiązku dbałości o dobro Zakładu pracy oraz wykonywania obowiązków ze szczególną dbałością o interesy Pracodawcy, jak również niezgodnie z przeznaczeniem wykorzystanie funkcji członka Zarządu poprzez zawarcie w dniu 15.04.2005 r. umowy o pracę na stanowisku, które bezpośrednio Panu podlegało w strukturze organizacyjnej zakładu pracy - Specjalista w D. (...) z panią A. P. (1), która jest Pana córką;

7) ciężkie i rażące naruszenie obowiązku dbałości o dobro zakładu pracy oraz wykonywania obowiązków ze szczególną dbałością o interesy Pracodawcy, poprzez nienależyte prowadzenie dokumentacji Zarządu (...) w r. 2015 r. polegających na niedopełnieniu obowiązków złożenia podpisów na:

1) protokole z dnia 09.07.2015 r. nr (...) oraz uchwałach nr 1-5 stanowiących załącznik do niniejszego protokołu;

2) protokole z dnia 15.07.2015 r. nr (...) oraz uchwałach nr 1-5 stanowiących załącznik do niniejszego protokołu;

3) protokole z dnia 23.07.2015 r. nr (...) oraz uchwałach nr 1-2 stanowiących załącznik do niniejszego protokołu;

4) protokole z dnia 28.07.2015 r. nr (...) oraz uchwałach nr 1-2 stanowiących załącznik do niniejszego protokołu;

8) ciężkie i rażące naruszenie obowiązku dbałości o dobro zakładu pracy oraz wykonywania obowiązków ze szczególną dbałością o interesy Pracodawcy, w tym:

1) zaniechaniu rzetelnego – zgodnie z Ustawą o rachunkowości - prowadzenia dokumentacji księgowej,

2) zaniechaniu rzetelnego przedstawienia sytuacji finansowej i księgowej (...) w latach 2011-2012,

3) zaniechaniu obowiązku stworzenia rezerw w r. 2012;

4) zaniechaniu obowiązku stworzenia odpisu aktualizacyjnego w r. 2012;

5) zawarciem umowy przelewu wierzytelności z dnia 26 marca 2012 r., w tym dokonaniu wyceny papierów dłużnych na podstawie Rozporządzenia M.stra Finansów z dnia 30 grudnia 2011 w sprawie szczególnych zasad rachunkowości dla spółdzielczych kas oszczędnościowo - kredytowych z dnia (Dz. U. z 2012 r., poz.45) z pominięciem przepisów Rozporządzenia M.stra Finansów z dnia. 12 grudnia 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad uznawania, metod wyceny, zakresu ujawniania i sposobu prezentacji instrumentów finansowych (Dz.U. 2001 nr 149 poz. 1674) skutkujących przedstawieniem nieprawdziwego, wprowadzającego w błąd wyniku finansowego za lata 201 2012 mającego na celu uniknięcie obowiązku powiadomienia (...) o możliwości powstania w (...) straty bilansowej albo groźby jej wystąpienia, albo powstania niebezpieczeństwa niewypłacalności albo zagrożenia utraty płynności płatniczej.

Pozwana wskazała, że informacje o powyższym powzięła w dniach od 10 sierpnia do dnia 3 września 2015r., kiedy to miał miejsce wstępny audyt legalności oraz prawidłowości działania pozwanej.

Sąd Rejonowy ustalił, że pracodawca powoda dowiedział się o ww. przyczynach (za wyjątkiem niedopełnienia obowiązków złożenia podpisów) przed dniem wprowadzenia zarządu komisarycznego. Brak podpisów pod protokołami wskazanymi w ww. pkt. 7 oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia pracodawca powoda ujawnił w dniu 10 sierpnia 2015 r., wskazując tę datę w ww. oświadczeniu.

Dalej Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 10 września 2015 r. listonosz Poczty Polskiej próbował doręczyć powodowi ww. oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, lecz nie zastał go w domu. Powód opuścił mieszkanie w dniu 9 września 2015 r. i wrócił do niego w nocy z 10 na 11 września 2015 r. Obecna zaś w mieszkaniu żona powoda odmówiła przyjęcia korespondencji, bowiem miała świadomość, że przyjęcie „urzędowej” korespondencji skutkuje rozpoczęciem biegu terminów. Nie wiedziała, że ww. przesyłka zawiera pismo o rozwiązaniu umowy o pracę powoda.

Po uzyskaniu informacji o nieudanej próbie doręczenia powodowi ww. oświadczenia woli B. B. oraz A. P. (2) złożyły w dniu 10 września 2015 r. reklamację w placówce pocztowej i tego samego dnia w godzinach popołudniowych podjęły kolejną próbę doręczenia, lecz nie zastały nikogo w mieszkaniu powoda.

Następnego dnia powód odebrał przesyłkę na poczcie, a następnie K. K. (2) i A. P. (2) osobiście ponownie doręczyły mu powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Według dalszych ustaleń Sądu Rejonowego, decyzja o zawarciu w dniu 14 sierpnia 2013 r. umowy sprzedaży nieruchomości znajdującej się w L., objętej księgą wieczystą o numerze (...), była decyzją wszystkich członków ówczesnego zarządu (...) w K.. Zarówno o zawarciu ww. umowy jak i aneksów do niej z dni a30 sierpnia 2013 r. oraz z dnia 12 grudnia 2014 r. oraz umowie najmu z dnia 12 września 2003 r. wiedzieli członkowie Rady Nadzorczej (...) w K., a informacje w tym zakresie otrzymali w ramach comiesięcznych sprawozdań. Wszyscy członkowie Zarządu (...) w K. wiedzieli, że w ww. Kasie są zatrudnione córki powoda A. P. (1) i K. K. (1). W pierwszych kilku dniach po wprowadzeniu zarządu komisarycznego w (...) w K. K. B. poinformował powoda, że wie o zatrudnieniu jego ww. córek.

M. Organizacja (...) nie przedstawiała (...) w K. informacji o łącznej liczbie członków tej organizacji.

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2016 r. Komisja Nadzoru Finansowego zdecydowała o przejęciu (...) w K. przez (...) Bank Spółkę Akcyjną w W..

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Na początku Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z art. 52 § 1 pkt. 1 i § 2 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez niego podstawowych obowiązków pracowniczych, przy czym nie może ono nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy. W myśl z kolei art. 52 § 3 k.p. pracodawca podejmuje decyzję w sprawie rozwiązania umowy po zasięgnięciu opinii reprezentującej pracownika zakładowej organizacji związkowej,

którą zawiadamia o przyczynie uzasadniającej rozwiązanie umowy, a w razie zastrzeżeń co do zasadności rozwiązania umowy zakładowa organizacja związkowa wyraża swoją opinię niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 3 dni.

Sąd Rejonowy stwierdził, że pozwana nie miała obowiązku zasięgnięcia opinii organizacji związkowej, ponieważ (...) KWK (...) nie przekazywała (...) w K. informacji, o której mowa w art. 25¹ ust. 2 ustawy o związkach zawodowych.

W ocenie Sądu Rejonowego, pozwana rozwiązując z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia nie zachowała określonego w art. 52 § 2 k.p. terminu 1 miesiąca na złożenie oświadczenia woli w tym przedmiocie, liczony od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy.

Bezspornym było, że oświadczenie to zostało powodowi doręczone w dniu 11 września 2015r. Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska pozwanej, że jako datę złożenia przedmiotowego oświadczenia woli należy traktować dzień 10 września 2015r., bowiem doszło do powoda w taki sposób, że mógł się z nim zapoznać (art. 61 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.) Podkreślił, że możliwość zapoznania się z oświadczeniem woli przez jego adresata można utożsamiać z chwilą jego złożenia, wtedy gdy jest możliwość realna. (wyrok SN z dnia 9.12.1999 r., sygn.. akt I PKN 430/99, OSNP 2001/9/309).

W ocenie Sądu pierwszej instancji, materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje, że w dniu 10 września 2015 r. żona powoda – w czasie jego nieobecności w mieszkaniu – odmówiła przyjęcia korespondencji, zawierającej oświadczenie woli w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Powód zaś nie miał żadnego kontaktu z kurierem, który próbował doręczyć przedmiotową przesyłkę. Z tych przyczyn, trudno zgodzić się z tezą, że sama próba doręczenia domownikowi adresata korespondencji, zawierającej kierowane do adresata oświadczenie woli, tworzy adresatowi tego oświadczenia realną możliwość zapoznania się z jego treścią. O ile zatem pozwana słusznie argumentuje, że zapoznanie się adresata z kierowanym do niego oświadczeniem woli nie jest warunkiem uznania tego oświadczenia za złożone, o tyle pozwana błędnie pomija, że w przedmiotowej sprawie oświadczenie woli w ogóle nie dotarło (doszło) do powoda, a tym bardziej w taki sposób, że mógł zapoznać się z jego treścią. Przywoływane przez pozwaną wyroki Sądu Najwyższego traktują „dotarcie” oświadczenia do adresata jako warunek możliwości zapoznania się z jego treścią. Dla porównania „podjęcie przez pracownika zawiadomienia o przesyłce pocztowej skierowanej na jego adres przez pracodawcę (awizo) nie jest równoznaczne z dojściem do niego zawartego w tej przesyłce oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę w taki sposób, iż mógł się zapoznać z jego treścią” (art. 61 KC w związku z art. 300 KP)” (por. wyrok SN z dnia 18.11.1999 r., sygn akt I PKN 375/99, OSNP 2001/7/227).

Sąd Rejonowy wskazał również, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził by powód mając świadomość możliwości zapoznania się z kierowanym do niego przez pozwaną oświadczeniem woli, z własnej woli z możliwości tej zrezygnował. Nadto, przepisy prawa nie nakładają na dorosłego domownika adresata korespondencji odbioru jej w razie jego nieobecności.

Złożenie oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę powodowi w dniu 11 września 2015 r. skutkuje naruszeniem terminu określonego w art. 52 § 2 k.p.

Dalej Sąd pierwszej instancji przywołał wyrok Sądu Najwyższego, gdzie wyjaśniono, że „termin przewidziany w art. 52 § 2 k.p. biegnie jeden raz od powzięcia przez pracodawcę wiadomości o faktach uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika i zmiana w składzie osobowym organu zarządzającego nie powoduje rozpoczęcia na nowo biegu tego terminu” (wyrok 5.07.2002 r., sygn akt I PKN 389/01, OSNP 2004/8/135).

Powyższe, w ocenie Sądu ma znaczenie w niniejszej sprawie bowiem wszystkie z przyczyn rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia (za wyjątkiem dotyczących zaniechania obowiązku złożenia podpisów, o których zgodnie z deklaracją pracodawca dowiedział się w dniu 10 sierpnia 2015 r.) odnoszą się do okoliczności, które miały miejsce kilka, a co do niektórych z nich nawet kilkanaście lat, przed złożeniem powodowi oświadczenia woli w tym zakresie i z uwagi na ich rangę (znaczenie), a także objęcie realizowanym wówczas obowiązkiem bieżącej sprawozdawczości, były znane pozwanemu pracodawcy już w czasie kiedy miały miejsce, a zatem jeszcze przed dniem ustanowienia Z. komisarycznego w (...) w K.. Pozwana z kolei, wskazując te przyczyny w oświadczeniu o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę i uzasadniając w ich zakresie zachowanie terminu z art. 52 § 2 k.p., powoływała

się na datę przekazania stosownych dokumentów bądź informacji o tych przyczynach Zarządcy komisarycznemu. Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że zmiana w organie zarządzającym pozwanego pracodawcy, tj. ustanowienie Zarządcy komisarycznego w (...) w K., nie może powodować rozpoczęcia biegu omawianego terminu od dnia, w którym Zarządca komisaryczny dowiedział się o tych okolicznościach.

Dalej podniesiono, że powód był członkiem zarządu pozwanej, wobec czego aktualność zachowała zasada o charakterze gwarancyjnym dla pracodawcy, stosowana do członków zarządu spółek kapitałowych, w myśl której „miesięczny termin do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy odwołanego członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością rozpoczyna bieg od uzyskania przez zarząd wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie, lecz nie wcześniej niż od odwołania go z zarządu” (por. wyrok SN z dnia 6.11.2009 r., sygn akt III PK 43/09, OSNP 2011/11-12/149). Sąd Rejonowy przypomniał, że odwołanie powoda z funkcji prezesa zarządu (...) w K. miało miejsce z dniem 29 lipca 2015r., co oznacza że miesięczny termin przewidziany art. 52 §2 kp upływał z dniem 29 sierpnia 2015 r.

Sąd pierwszej instancji zwrócił uwagę, że nawet gdyby bieg terminu określonego w art. 52 2 k.p. liczyć w niniejszej sprawie od dnia, w którym Zarządca komisaryczny dowiedział się o okolicznościach wskazanych powodowi jako przyczyny rozwiązania jego umowy o pracę, to i wówczas termin ten został przekroczony. Uwzględniając zawarte w odpowiedzi na pozew oświadczenie pozwanej, że o wszystkich przyczynach uzasadniających rozwiązanie z powodem umowy o pracę dowiedziała się w dniu 10 sierpnia 2015 r. (k. 52) – konsekwentnie podtrzymywane w toku procesu (k. 852v) - oświadczenie złożone powodowi w tym zakresie w dniu 11 września 2015 r. zostało złożone po upływie jednego miesiąca. W myśl bowiem art. 112 k.c. w zw. z art. 300 k.p. termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było - w ostatnim dniu tego miesiąca (a zatem inaczej niż w przypadku terminu określonego w dniach, por. art. 111 § 2 k.c.).

W konsekwencji powyższego uchybienia wymogom formalnym rozwiązania umowy o pracę powoda bez zachowania okresu wypowiedzenia, Sąd Rejonowy uznał za bezprzedmiotowe dalsze prowadzenie postępowania w zakresie oceny zasadności przyczyn zwolnienia powoda z pracy.

Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda odszkodowania w wysokości 40 000zł., mając na uwadze treść art. 60 kp oraz umownie przyjęty dłuższy okres wypowiedzenia umowy o pracę powoda

O kosztach zastępstwa procesowego powoda Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800) zasądzając na jego rzecz z tego tytułu kwotę 180 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, zarzucając;

- naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ;

1) dowolną a nie swobodną ocenę dowodu w postaci zeznań powoda w zakresie, w jakim Sąd I instancji obdarzył zeznania powoda przymiotem wiarygodności, podczas gdy zeznania są wewnątrznie sprzeczne, nieskładne, nielogiczne, niepotwierdzone bezpośrednio żadnymi innymi dowodami, zatem nie powinny być traktowane jako wiarygodne;

2) dowolną a nie swobodną ocenę dowodu w postaci zeznań świadka T. C. w zakresie, w jakim Sąd I instancji obdarzył zeznania świadka przymiotem wiarygodności, podczas gdy zeznania są wewnątrznie sprzeczne, nieskładne, nielogiczne, niepotwierdzone bezpośrednio żadnymi innymi dowodami, zatem nie powinny być traktowane jako wiarygodne;

3) w związku z art. 316 § 1 k.p.c. poprzez niedokonanie w sprawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu w stanie faktycznym sprawy istotnych faktów i dowodów - zeznań K. K.

(2), A. P. (2) w zakresie w jakim potwierdzają one, że powód mógł się zapoznać z treścią oświadczenia o wypowiedzeniu w dniu 10 września 2015r.;

4) w związku z art. 6 k.c. przez błędne zastosowanie i nałożenie na pozwaną obowiązku udowodnienia doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę na czas nieokreślony;

- **naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c.** w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że powód udowodnił swoje roszczenie, podczas gdy roszczenie powoda nie zostało udowodnione w toku postępowania,

- błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez przyjęcie, że doręczenie powodowi oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 52 k.p. nie nastąpiło w dniu 10 września 2015r., podczas gdy pozwana doręczyła powodowi powyższe oświadczenie w taki sposób, że powód mógł się zapoznać z jego treścią już w dniu 10 września 2015r..

W oparciu o tak sformułowane zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżanego wyroku Sądu I instancji w całości i oddalenie powództwa powoda w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji poczynił bowiem prawidłowe ustalenia odnośnie stanu faktycznego, przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a następnie w prawidłowy sposób, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego dokonał trafnej oceny zebranych dowodów i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku wyjaśnił w oparciu o jakie dowody i dlaczego dokonał ustaleń faktycznych w rozpoznawanej sprawie.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy przyjął ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy za własne co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998r., I PKN 339/98, OSNP 1999/24/776).

W ocenie Sądu Okręgowego pozwana nie zachowała wymogów formalnych przewidzianych kodeksem pracy dla rozwiązywania umów o pracę w trybie dyscyplinarnym, bowiem uchybiła miesięcznemu terminowi przewidzianemu w art. 52 § 2 kp, co w konsekwencji skutkuje uznaniem roszczenia powoda o odszkodowanie za uzasadnione. Sąd Rejonowy w rozważaniach prawnych szczegółowo umotywował swoje stanowisko i Sąd II instancji w całości je podziela. Zarzuty apelacji nie zdołały podważyć trafności rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego może tylko wówczas wzruszyć zaskarżony wyrok, gdy istnieje dysharmonia między materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do jakiej doszedł sąd na jego podstawie a w kontekście rozpoznawanej sprawy, oczywiście tylko wtedy gdy dotyczy materii objętej oświadczeniem pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę.

Co do zarzutów apelującego w tym zakresie stwierdzić należy, że przesyłka zawierająca oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę powoda nie została faktycznie doręczona w dniu 10 września 2015r. ani jemu ani żonie powoda. Jak słusznie podniósł Sąd pierwszej instancji, doręczenie zastępcze przewidziane w art. 138§1 kpc jest możliwe do rąk dorosłego domownika jedynie wtedy gdy osoba ta podjęła się oddania pisma adresatowi. Oznacza to, że dorosły domownik nie ma obowiązku odbierania nie przeznaczonej dla niego korespondencji. Skoro zatem, jak było to w rozpoznawanej sprawie, w dniu 10 września 2015r. powoda nie było w miejscu zamieszkania, jego żona odmówiła przyjęcia korespondencji od pozwanej to wbrew twierdzeniom pozwanej, powód nie miał żadnej realnej możliwości zapoznania się z jego treścią, i brak podstaw do przyjęcia domniemania, że taką możliwość posiadał.

Reasumując zarzuty pozwanej o sprzeczności istotnych ustaleń faktycznych z zebrany w sprawie materiałem są nieuzasadnione.

Uwzględniając powyższe, Sąd Odwoławczy stoi na stanowisku, że nie doszło przy rozpoznawaniu przez Sąd I instancji niniejszej sprawy do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów – tj. do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy przeprowadził w niniejszej sprawie obszerne postępowanie dowodowe i następnie ocenił cały zgromadzony materiał dowodowy nie przekraczając ram swobodnej oceny dowodów.

Zgodnie z normą art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepis ten daje wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów. Ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem Sądu Orzekającego, wyrażającego istotę sądzenia, a więc rozstrzygania kwestii spornych w warunkach niezawisłości na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału. Jednocześnie z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że własne przekonanie Sądu nie może naruszać logicznego powiązania wniosków z zebrany w sprawie materiałem. Swobodna ocena dowodów musi odpowiadać prawnym warunkom określonym przez prawo procesowe. Oznacza to po pierwsze, że Sąd może oprzeć swe przekonanie jedynie na dowodach prawidłowo przeprowadzonych, z zachowaniem wymogów dotyczących źródeł dowodzenia oraz zasady bezpośredniości. Po drugie ocena dowodów musi być dokonana na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Po trzecie Sąd zobowiązany jest przeprowadzić selekcję dowodów, tj. dokonać wyboru tych, na których się opierał i ewentualnie odrzucić inne, którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

Z kolei samo przytoczenie w skardze apelacyjnej odmiennej własnej oceny zebranego materiału dowodowego nie może być uznane za wystarczające do podważenia dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych oraz ich oceny i znaczenia jako przesłanek rozstrzygnięcia sprawy i nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (por. wyrok SN z 3.09.1969 r. sygn. PR 228/69 nie publikowany, wyrok SN z 7.01.2005 r. IV CK 387/04, LEX nr 177263, wyrok SN z 15.04.2004 r. IV CK 274/03 LEX 164852 i inne).

Strona apelująca stawiając zarzut naruszenia prawa procesowego uzasadnia go jedynie poprzez przedstawienie własnej oceny zebranego materiału dowodowego odmiennej od dokonanej przez Sąd I instancji. Apelacja pozwanej stanowi w efekcie niedopuszczalną polemikę z prawidłową oceną dowodów przeprowadzonych przez Sąd I instancji mieszczącą się w granicach oceny swobodnej w rozumieniu art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd drugiej instancji zwraca uwagę, że z zeznań świadków A. P. (2) i K. K. (2) w żaden sposób nie wynika, że powód mógł się zapoznać z treścią oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę w dniu 10 września 2015r. Świadkowie ci składali sprzeczne ze sobą zeznania co do prób doręczenia powodowi korespondencji pozwanej, nie pamiętali kiedy próby te miały miejsce i dopiero po okazaniu im notatek i zapisków z 2015r. modyfikowali treść zeznań. Jest to zrozumiałe, z uwagi na okres czasu jaki upłynął od zdarzenia z września 2015r. od czasu składania zeznań. Świadek A. P. (2) zeznawała w czerwcu 2017r. a K. K. (2) w marcu 2018r. Dlatego zarzut apelującej o nieściśłościach w zeznaniach T. C. i powoda, zdaniem Sądu Okręgowego nie zasługuje na uwzględnienie bo również te osoby składały zeznania po ponad 2 latach od zdarzenia, a zatem zrozumiałym jest, że nie pamiętają wszystkich szczegółów. W ocenie Sądu Okręgowego, okoliczność ta nie ma znaczenia w sprawie, bo jak to wyżej wskazano, doręczenie powodowi oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę nastąpiło w dniu 11 września 2015r. i pozwana nie wykazała, że powód z własnej woli i celowo nie podjął korespondencji w dniu poprzednim.

Błędnie apelująca powołuje się na naruszenie art. 6 kc, bowiem to na pracodawcy spoczywa ciężar udowodnienia, że dokonane przez niego wypowiedzenie umowy o pracę bądź jej rozwiązanie jest zgodne z obowiązującymi przepisami i dotyczy to zarówno przesłanek formalnych jak i materialnych.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 385 k.p.c. Sąd oddalił apelację strony pozwanej jako bezzasadną.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na mocy art. 98 kpc oraz na podstawie art.98 kpc w związku z § 9 ust.1 pkt 1, § 10 ust 1 pkt.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265)..

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grażyna Łazowska (spr.) (-) SSR del. Anna Capik-Pater

Sędzia Przewodniczący Sędzia